

1. místo

Martin Dostál

Gymnázium Chotěboř

Třída: Kvarta

Povídka má název „**Lucidus Somnia**“ neboli z latiny „Lucidní sen“. Byla napsána v reakci na události z prosince roku 2023 a na další obdobné tragické události, jejichž míra a četnost v současné době rapidně stoupá.

Množství mraků je nepřímo úměrné štěstí. Základní fyzikální vztah determinující vylučování endorfinu a dopaminu. Velké množství lidí by mě s touhle myšlenkou poslalo na brigádu do Kouzelné školky, případně participovat v populistických politických debatách, ale nálada je jen série chemických reakcí, které jsou už od pravěku vyvolávány pořád stejnými věcmi: moc, rozkoš a sluníčko. Od včerejšího dne je obloha jako Atlantský oceán, ale stejně je něco v nepořádku. Pocit jako tísnivé údolí, když je něco hodně blízko naprosté dokonalosti, ale stále je tu nějaká nepřesnost, kterou nedokážete identifikovat za žádnou cenu. A zatímco je mozek zaměstnán těmito myšlenkami, ujede vám tramvaj. Zase. Na zastávce jsem už celých dvacet minut a stihla mi ujet už třetí. Ne málokrát mi bylo navrženo, ať s těmito myšlenkovými výpadky za někým zajdu, jenže vysvětlovat to i jen vlastním rodičům se zdá jako nadlidský výkon. A absolutní vrchol toho všeho jsou lucidní sny.

Pronikavý zvuk zvonku tramvaje se začne rozléhat po ulici a probere mě z transu. Teď už ji musím chytnout. Podaří se mi ještě nějakým způsobem zakopnout ve dveřích. V přední části tramvaje jsou dvě volná sedadla vedle sebe, takže se i přes prvotní obtíže s rovnováhou z důvodu zrychlování výletní zaoceánské lodi zvané Linka 17 belhám kupředu, k nějakému bezdomovci si totiž přisedat opravdu nehodlám. Venku se hustá brutalistická zástavba 20. století přeměňuje na architekturu raného novověku tak plynule, že by si člověk myslel, že jen krouží skrz jednu čtvrť a nikam se neposouvá.

Centrum krásného a dokonalého hlavního města Prahy je dosti rozmanité a kontrastní. Krásným příkladem onoho známého jevu je Národní třída. Vidět vedle sebe celosvětově známou „Zlatou kapličku“ a skupinu několika bezdomovců křičících na náhodné kolemjdoucí maminky s kočárky, to se opravdu může naskytnout zde a pouze zde. Není to ale jediná kuriózní věc, co může v tuto chvíli pohled z graffiti pokresleného okénka pražské tramvaje nabídnout.

„Je normální, že všichni míří jedním směrem?“ ozvalo se za mými zády. Nechápal jsem, co je tím myšleno, tak jsem se znovu, teď už pozorněji, podíval ven. Opravdu, většina lidí nacházejících se v tu chvíli v zorném poli míří jedním a tím samým směrem. Není to ale jen chůze, je to poloběh, utíkající masa lidí snažících se dostat rychle od místa, kam v tuto chvíli míří moje drožka. Existuje jediné vysvětlení pro tuhle situaci. To, že jsem usnul v tramvaji. Ano, no samozřejmě. Usnul jsem v tramvaji jako malé, nevyspělé děcko. Hned, co se proberu, musím s tím jít za nějakým doktorem, tohle už překonává všechny hranice. Musím nějak přetrpět tenhle poslední „trip“ a potom si nechám předepsat prášky. Teď se ale chci naposledy podívat, co mi moje podvědomí nabídne za představení.

Obloha se stihla opět zatáhnout. Z azurového nebe se stala šedá břečka. Všechno se najednou zdá o dost jiné. Zvuky i místa jsou pořád stejné, jen vyzařují úplně jinou energii, jako kdyby šířily radiaci. Tramvaj, navzdory očividnému důvodu, proč změnit trasu či zastavit, pokračuje ve svém pravidelném okruhu městem. Ulice z minuty na minutu začaly zet prázdnotou jako v nějakém paralelním vesmíru bez přítomnosti lidské rasy. Nenápadné špitání uživatelů pražské MHD za mými zády se transformovalo na již dost hlasitou rozmluvu a následně na absolutní paniku. Křik přeruší až zastavení tramvaje policejním autem.

Na náměstí Jana Palacha stojí doslova armáda policejního sboru a studentů. Policejní auta byla vyřádkovaná jako středověká husitská vozová hradba kolem budovy. Dveře tramvaje se s tichým drnčivým zvukem pomalu otevřely a dovnitř vstoupil muž, který se představil jako podpraporčík Staněk. Nevěnoval jsem mu moc pozornosti, ale pochytil jsem něco o uzavření oblasti a povinné evakuaci prostoru. Poté se otevřely dveře řidičské kabiny. Z ní vykročil formálně oblečený muž se zmateným výrazem. Strážník k němu přistoupil a začal mu polohlasem vysvětlovat situaci. V očích šoféra začala s monologem muže zákona postupně mizet jakákoliv známka jeho fyzické přítomnosti v jeho těle. V celém voze najednou nastalo hrobové ticho, úplně všichni ztichli.

Jediné, co bylo slyšet, bylo nesrozumitelné mumlání policisty. Když domluvil, řidič se jen bez jediného slova vydal uličkou tramvaje na její druhý konec. Jeho boty potichu klapaly po podlaze tak, jako když se zvuk hromu vzdálený kilometry odráží od štítů hor na úplné hranici slyšitelnosti. Na druhém konci otevřel dveře kabiny, vstoupil a práskl za sebou dveřmi. Za policistou se zavřely dveře a on poté odešel. Pár vteřin nato se již tramvaj rozjížděla opačným směrem. Nikdo neřekl ani slovo, tak jsem se v naprostém tichu jen opřel o okénko a kochal se tekoucí Vltavou...

Světlo. Všude světlo.

Konečně jsem se probral z nekonečného snění. Tramvaj zrovna dojížděla na moji zastávku, dokonale jsem se prospal. V tramvaji sedělo stejné osazenstvo jako v mém snu. Seděli i na stejných místech. Většinou si takhle dobře své lucidy nepamatují, proto jsem se rozhodl si tuhle konkrétní zapsat. Mohla by se mi hodit u odborníka jako názorná ukázka toho, jak můj průměrný sen vypadá. Vytáhl jsem telefon a ten mi začal v ruce vibrovat jako pominutý. 14 zmeškaných hovorů od mamky, 32 nových zpráv. Začal jsem si je číst z oznámení. „KDE PROBOHA JSI, JSI V PORADKU? HALO, JSI TAM?“ Pod všemi notifikacemi byla zpráva z Novinek.cz. „Dnes 21. 12. 2023 se v Praze...”